

Arrest

nr. 54 368 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 7 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, trad op X in Marokko in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

Bij vonnis van 8 maart 2005 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt dit huwelijk vernietigd. Dit vonnis wordt bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 4 oktober 2006.

Op 17 september 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2009 werd ingediend door :

(O., Y.) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beweert in de aanvraag dat hij in aanmerking komt voor punt 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Wat betreft criterium 2.8A slaagt betrokkene er in aan te tonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt. Betrokkene staat dit onder andere aan de hand van een huurovereenkomst, loonbrieven, aangifte van belastingen en getuigenverklaringen. Ook heeft betrokkene reeds geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008, met name een naturalisatieaanvraag in 2007 en regularisatieaanvraag van 25 januari 2008. Toch kan betrokken absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan F., S. met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 08.03.2005 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 04.10.2006. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 27.07.1999 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 27.07.2009 maar werd ingetrokken bij beslissing van 24.11.2006. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan 7 jaar gehad.

Wat betreft criterium 2.8B dient opgemerkt te worden dat, aangezien betrokkene aantoont dat hij minimum 5 jaar ononderbroken in België verblijft, hij eveneens zijn verblijf in België sinds 31 maart 2007 bewijst. Qua verblijfsduur zou betrokkene dus in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was (betrokkene toon dit aan op basis van enkele loonfiches uit 2006, 2007 en 2009), vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling plaatsvond voor 19 september 2009 en betrokkene bijgevolg niet aantoont dat hij recent tewerkgesteld is bij een bepaalde werkgever, hetzij voor minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde duur en dit aan een inkomen dat minimaal voorziet in een loon equivalent aan het minimumloon. Daarenboven dient nogmaals gewezen te worden op het feit dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad (zoals hiervoor werd aangehaald). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, Frans spreekt, taallessen Nederlands heeft gevolgd, gewerkt heeft en werkbereid is, belastingen heeft betaald, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een

grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan op basis van het verblijfvoordeel dat betrokkene haalde uit een schijnhuwelijk."

Op 7 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

"Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker verblijft sinds 1998 in België. Hij heeft hier steeds gewerkt en belastingen betaald. Hij spreekt Nederlands en Frans, heeft hier een uitgebreide vrienden- en kennissenkring uitgebouwd. Kortom verzoeker heeft zich perfect weten te integreren in België en heeft via zijn tewerkstelling bijgedragen aan de uitbouw van de Belgische samenleving.

Verzoeker heeft jaren bij dezelfde werkgever gewerkt, nl. bij ISS Industrial Cleaning NV. Deze verklaart het volgende over verzoeker:

" ... bevestig dat dhr O. werkt sinds 2001 bij ons, hij is een rustige jongen en een van onze beste werknemers in de regio Antwerpen..."

Verzoeker heeft nooit een last gevormd voor de Belgische samenleving, hij heeft er alleen maar toe bijgedragen.

Verzoeker zou zo terug aan het werk kunnen bij ISS Industrial Cleaning NV.

Tegenpartij besluit verzoeker uit te sluiten van een mogelijkheid om een verblijfsrecht in België te verkrijgen omwille van het feit dat het huwelijk van verzoeker werd vernietigd op 4 oktober 2006.

Tegenpartij kent echter onvoldoende gewicht toe aan de integratie en werkbereidheid van verzoeker.

Tegenpartij schendt hierdoor het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker elke mogelijkheid ontnemen om in België op legale wijze te verblijven, gezien zijn perfecte integratie zowel op sociaal als op economisch vlak, is volkomen onredelijk."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker acht de bestreden beslissing 'onredelijk' nu deze onevenredige gevolgen zou hebben t.a.v. verzoeker, die sinds 1998 in België verblijft, hij hier steeds gewerkt heeft en belastingen heeft betaald, hij 'perfect geïntegreerd' is en hij terug aan het werk zou kunnen bij zijn vorige werkgever.

Nu verzoeker niet wordt gemachtigd tot verblijf om redenen van openbare orde, meent verzoeker dat er 'onvoldoende gewicht' wordt toegekend aan zijn 'integratie en werkbereidheid'.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zal bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980, nagaan of er reden

is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is daarbij niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen zijn allerminst van aard om aannemelijk te maken dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen, wel integendeel.

Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing - die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd - blijkt afdoende dat verzoeker gedurende 7 jaar een onrechtmatig verblijfsvoordeel heeft genoten, nu hij een schijnhuwelijk heeft afgesloten. Het is ook op grond van dit onrechtmatig voordeel dat verzoeker heeft kunnen werken, zodat hij zich niet dienstig op deze tewerkstelling kan beroepen, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Verzoeker maakt allerminst aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de motieven van openbare orde te doen overwegen ten opzichte van verzoekers voorgehouden 'integratie en werkbereidheid', die hij overigens (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing) slechts heeft kunnen bekomen ingevolge de schending van de openbare orde.

Verzoeker is dan ook geenszins ernstig waar hij voornoemd oordeel disproportioneel of onredelijk vindt. Het is niet onredelijk om te oordelen dat iemand geen verblijfsvoordeel kan halen op basis van elementen die voortkomen uit een langdurige schending van de openbare orde.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker zijn beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Het middel is niet ernstig."

2.3. Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te betwisten. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar zijn verblijf in België sedert 1998, naar verschillende elementen betreffende zijn integratie (waaronder werk, betalen van belasting, kennis van landstalen, vrienden- en kennissenkring) om te besluiten dat aan zijn integratie en werkbereidheid onvoldoende gewicht wordt toegekend. Voorts wijst hij erop dat hij nooit een last heeft gevormd voor de Belgische samenleving en terug aan het werk kan. De bestreden beslissing is onredelijk.

Er dient te worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid. Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing genomen werd in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegde overheid een ruime discretionaire bevoegdheid toekent.

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de

wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91 613).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad door in het huwelijk te treden met een Belgische onderdaan met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 8 maart 2005 omdat dit huwelijk een schijnhuwelijk was. Voormeld vonnis werd bevestigd in graad van beroep zoals op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Deze gegevens zijn correct en vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd. Het kan niet ernstig betwist worden dat het aangaan van een schijnhuwelijk de openbare orde op ernstige wijze schendt en schaadt.

Voorts blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, zich baserend op de criteria voorzien in de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist evenmin dat de instructie vermeldt dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor onder meer de openbare orde. Dit is determinerend. De Raad beklemtoont dat het aangaan van een schijnhuwelijk op ernstige wijze de openbare orde schaadt. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker uitgesloten wordt van de toepassing van de instructie omwille van het recent aangegane schijnhuwelijk en dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Gelet op dit gegeven doen de door verzoeker aangehaalde elementen die betrekking hebben op zijn verblijf in België en zijn integratie hieraan geen afbreuk.

In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder op basis van de gegevens van het dossier op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen. De bestreden beslissing gaat niet tegen alle redelijkheid in. Bijgevolg wordt er geen schending van het proportionaliteitsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Daargelaten de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het herhaald karakter van het bevel omdat al een bevel werd gegeven op 10 augustus 2009 en op 24 november 2006, dient vastgesteld te worden dat verzoeker geen andere grieven aanvoert, ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN